

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς και Οικουμενισμός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Θηριουθισμοί (1) Διαπρύσιος κήρυκας της οικουμενικότητας της «θεανθρώπινης» Ορθοδοξίας

Άσπονδος εχθρός του «ουμανιστικού, ανθρωποπαγούς και ανθρωπολατρικού οικουμενισμού

[Η κάτωθι θεολογική γνωμοδότηση του Οσίου και θεοφόρου Πατρός Ιουστίνου (Πόποβιτς) προκλήθηκε κατόπιν αιτήματος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Σερβίας για το αν μπορεί να συμμετάσχει η Ορθόδοξη Εκκλησία σε «οικουμενικές ακολουθίες» που διοργάνωναν η ρωμαιοκαθολικοί της Γιουγκοσλαβίας στα πλαίσια της «εβδομάδος εν τη ενότητα». Έχει δημοσιευθεί με εισαγωγικό σημείωμα του τότε ιερομονάχου Ειρηναίου Μπούλοβιτς στο περιοδικό Κοινωνία τα 18 (1975), σ. 95- 101, σε μετάφραση από τα σερβικά της Μαρίνας Σκλήρη.

π. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος] *****

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ»

ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

(του αρχιμανδρίτου Ιουστίνου Πόποβιτς)

Πανιερώτατοι Πατέρες,

Την στάσιν της έναντι των αιρετικών - και αιρετικοί είναι όλοι οι μη Ορθόδοξοι - η Εκκλησία του Χριστού έχει καθορίσει άπαξ δια παντός, δια των Αγίων Αποστόλων και των αγίων Πατέρων, δηλαδή δια της αγίας Θεανθρώπινης Παραδόσεως, της μοναδικής και αναλλοιώτου.

Συμφώνως προς αυτήν την στάσιν, εις τους Ορθοδόξους είναι απηγορευμένη κάθε συμπροσευχή και κάθε λατρευτική επικοινωνία μετά αιρετικών. Διότι «τις μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαρ; η τις μερίς πιστώ μετά απίστου;» (Β΄ Κορινθ. 6, 14-15). Ο 45^{ος} κανών των Αγίων Αποστόλων ορίζει: "Επίσκοπος η πρεσβύτερος..., αιρετικούς συνευξάμενος μόνον, αφοριζέσθω· ει δε επέτρεψεν αυτοίς, ως κληρικούς ενεργήσαι τι, καθαιρείσθω". Αυ-τός ο ι-ε-ρός Κα-νών των α-γί-ων Α-πο-στό-λων δεν προσ-δι-ο-ρί-ζει ποί-α α-κρι-βώς προ-σευ-χή η α-κο-λου-θί-α α-πα-γο-ρεύ-ε-ται,

αλ-λά **α-πα-γο-ρεύ-ει κά-θε κοι-νήν με-θ' αι-ρε-τι-κών προ-σευ-χήν**, έ-στω και την κα-τ' ι-δί-αν ("συ-νευ-ξά-με-νος"-). Εις δε τας οι-κου-με-νι-στι-κάς κοι-νάς προ-σευ-χάς μή-πως δεν γί-νων-ται και α-δρό-τε-ρα και ευ-ρύ-τε-ρα τού-των; Ο 32^{ος} κα-νών της εν Λα-ο-δι-κεί-α Συ-νό-δου ο-ρί-ζει· «Ό-τι ου δεί αι-ρε-τι-κών ευ-λο-γί-ας λαμ-βά-νειν, αί-τι-νές ει-σιν α-λο-γί-αι μάλ-λον η ευ-λο-γί-αι». Μή-πως ό-μως δεν συμ-βαί-νει εις τας κοι-νάς οι-κου-με-νι-στι-κάς συ-ναν-τή-σεις και συμ-προ-σευ-χάς να ευ-λο-γούν αι-ρε-τι-κοί ρω-μαι-ο-κα-θο-λι-κοί ε-πί-σκο-ποι και ι-ε-ρείς, προ-τε-στάν-ται πά-στο-ρες, α-κό-μη δε και γυ-ναίκ-ες; (-!-).

Αυ-τοί και ό-λοι οι άλ-λοι σχε-τι-κοί κα-νό-νες των α-γί-ων Α-πο-στό-λων και των α-γί-ων Πα-τέ-ρων ί-σχυ-ον ό-χι μό-νον κα-τά την πα-λαι-άν ε-πο-χήν, αλ-λ' ε-**-ξα-κο-λου-θούν να εί-ναι εν α-πο-λύ-τω ι-σχύ-ϊ και σή-με-ρον, δι' ό-λους η-μάς τους συγ-χρό-νους ορ-θο-δό-ξους Χρι-στι-α-νούς**. Ισχύουν αναμφιβόλως και δια την θέσιν μας έναντι των ρωμαιοκαθολικών και προτεσταντών. Διότι ο μεν ρωμαιοκαθολικισμός είναι **πολλαπλή αίρεσις**, περί δε του προτεσταντισμού τι να είπωμεν; Καλλίτερον να μη ομιλώμεν. Ήδη ο Άγιος Σάββας εις την εποχήν του, επτάμισυ αιώνας πριν, δεν ωνόμαζεν άραγε τον ρωμαιοκαθολικισμόν «**λατινικήν αίρεσιν**»; Και πόσα από τότε νέα δόγματα δεν επενόησεν ο πάπας και «αλαθήτως» εδογμάτισε ! Δεν χωρεί αμφιβολία, ότι **δια του δόγματος περί του αλαθήτου του πάπα, ο ρωμαιοκαθολικισμός κατέστη παναίρεσις**.

Και η πολύ επαινουμένη Β' Βατικάνειος Σύνοδος ουδέν ήλλαξεν ούτε όσον αφορά εις την τερατώδη ταύτην αίρεσιν, αλλά, τουναντίον, επεκύρωσεν αυτήν.

Ένεκα τούτου, **αν είμεθα Ορθόδοξοι και θέλωμεν να παραμείνωμεν Ορθόδοξοι, τότε οφείλομεν και ημείς να τηρήσωμεν την στάσιν του Αγίου Σάββα, του Αγίου Μάρκου Εφέσου, του Αγίου Κοσμά Αιτωλού, του Αγίου Ιωάννου Κροστάνδης και των λοιπών Αγίων Ομολογητών και Μαρτύρων και Νεομαρτύρων της Ορθοδόξου Εκκλησίας, έναντι των ρωμαιοκαθολικών και των προτεσταντών, εκ των οποίων ούτε οι μεν, ούτε οι δε, δεν πιστεύουν ορθοδόξως εις τα δύο βασικά δόγματα του Χριστιανισμού : εις την Αγίαν Τριάδα και εις την Εκκλησίαν**.

Πανιερώτατε και Άγιοι Συνοδικοί Πατέρες,

Έως πότε θα εξευτελιζώμεν δουλικώς την Αγίαν μας Ορθόδοξον Αγιοπατερικήν και Αγιοσαββιτικήν Εκκλησίαν δια της οικτρώς και φρικωδώς αντιαγιοπαραδοσιακής στάσεώς μας έναντι του Οικουμενισμού και του λεγομένου [Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών](#); Εντροπή καταλαμβάνει πάντα ειλικρινή

Ορθόδοξον, ανατραφέντα υπό την καθοδήγησιν των Αγίων Πατέρων, όταν αναγιγνώσκη, ότι οι Ορθόδοξοι Σύνοδοι της 5^{ης} Πανορθόδοξου Διασκέψεως της Γενεύης (8-16 Ιουνίου 1968) σχετικώς προς την συμμετοχήν των Ορθόδοξων εις το έργον του «Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών», έλαβον τότε την απόφασιν «όπως εκφρασθή η κοινή επίγνωσις της Ορθόδοξου Εκκλησίας ότι αύτη αποτελεί οργανικόν μέρος του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών».

Αυτή η απόφασις είναι κατά την ανορθοδοξίαν και αντιορθοδοξίαν της αποκαλυπτικώς φρικαλέα. Ήτο άραγε απαραίτητον η Ορθόδοξος Εκκλησία, αυτό το πανάχραντον Θεανθρώπινον σώμα και οργανισμός του Θεανθρώπου Χριστού να ταπεινωθεί τόσον τερατωδώς, ώστε οι αντιπρόσωποί της θεολογοί, ακόμα δε και Ιεράρχαι, μεταξύ των οποίων και Σέρβοι, να επιζητούν την «οργανικήν» μετοχήν και συμπερίληψιν εις το Παγκόσμιον Συμβούλιον των Εκκλησιών, το οποίον, κατ' αυτόν τον τρόπον γίνεται εις νέος εκκλησιαστικός «οργανισμός», μία «νέα Εκκλησία» υπεράνω των Εκκλησιών, της οποίας οι Ορθόδοξοι και μη Ορθόδοξοι εκκλησΐαι αποτελούν μόνο «μέλη» («οργανικώς μεταξύ των συνδεδεμένα») ; Αλοίμονον, ανήκουστος προδοσία !

Απορρίπτομεν την ορθόδοξον θεανθρωπίνην πίστιν, αυτόν τον οργανικόν δεσμόν μετά του Θεανθρώπου Κυρίου Ιησού και του παναχράντου Του Σώματος - της Ορθόδοξου Εκκλησίας των αγίων Αποστόλων και Πατέρων και Οικουμενικών Συνόδων - και θέλομεν να γίνωμεν «οργανικά μέλη» του αιρετικού, ουμανιστικού, ανθρωποπαγούς και ανθρωπολατρικού συλλόγου, ο οποίος αποτελείται από 263 αιρέσεις, η δε κάθε μία από αυτάς πνευματικός θάνατος !

Ως Ορθόδοξοι, είμεθα «μέλη Χριστού». «Άρα ουν τα μέλη του Χριστού, ποιήσω πόρνης μέλη; Μη γένοιτο!» (Α΄ Κορινθ. 6, 15). Και ημείς τούτο πράττομεν δια της «οργανικής» συνδέσεώς μας μετά του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, το οποίον ουδέν άλλο είναι ειμή αναβίωσις της αθέου ανθρωπολατρείας - ειδωλολατρείας.

Είναι πλέον έσχατος καιρός, Πανιερώτατοι Πατέρες, όπως η Ορθόδοξος Αγιοπατερική και Αγιοσαββίτικη Εκκλησία μας, η Εκκλησία των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων, των αγίων Ομολογητών, Μαρτύρων και Νεομαρτύρων, **παύση να αναμιγνύεται εκκλησιαστικώς, ιεραρχικώς και λατρευτικώς μετά του ούτω καλουμένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών και όπως αρνηθεί δια παντός την οιανδήποτε συμμετοχήν εις τας κοινάς προσευχάς και την λατρείαν (η οποία λατρεία εις την Ορθόδοξον Εκκλησίαν είναι όλη οργανικώς συνδεδεμένη εις μίαν ολότητα και συγκεφαλαιούται εις την θείαν Ευχαριστίαν), και γενικώς την συμμετοχήν εις οιανδήποτε εκκλησιαστικήν πράξιν, η οποία ως τοιαύτη, φέρει εν εαυτή και εκφράζει τον μοναδικόν και ανεπανάληπτον χαρακτήρα της Μίας, Αγία, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, της πάντοτε Μιας και Μοναδικής.**

Μη σμίγουσα εκκλησιαστικώς μετά των αιρετικών, είτε αν είναι αυτοί συγκεντρωμένοι περίξ της Γενεύης, είτε περίξ της Ρώμης, η Ορθόδοξος ημών Εκκλησία, κατά πάντα πιστή προς τους αγίους Αποστόλους και τους αγίους Πατέρας, **δεν θα αρνηθή δια τούτο την Χριστιανικήν της αποστολήν και το ευαγγελικόν της χρέος: όπως ενώπιον του συγχρόνου κόσμου, όσον του μη ορθοδόξου, τόσον και του απίστου, ταπεινώς αλλά ευθαρσώς μαρτυρή περί της Αληθείας, της Παναληθείας, περί του ζώντος και αληθινού Θεανθρώπου και περί της πανσωστικής και παμμεταμορφωτικής δυνάμεως της Ορθοδοξίας.** Οδηγουμένη υπό του Χριστού η Εκκλησία μας, δια του αγιοπατερικού πνεύματος και χαρακτήρος των θεολόγων της, πάντοτε θα είναι «έτοιμη προς απολογίαν παντί τω αιτούντι ημάς λόγον περί της εν ημίν ελπίδος» (Α΄ Πέτρ. 3, 15). Και η Ελπίς ημών νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων και εις όλην την αιωνιότητα είναι μία και μοναδική: **Ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός εν τω Θεανθρωπίνω του σώματι, η Εκκλησία των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων.** Οι Ορθόδοξοι θεολόγοι οφείλουν να συμμετέχουν όχι εις «οικουμενικάς κοινάς προσευχάς», αλλ' εις θεολογικούς διαλόγους εν τη Αληθεία και περί της Αληθείας, όπως δια μέσου των αιώνων έπραττον οι άγιοι και θεοφόροι Πατέρες της Εκκλησίας. Η Αλήθεια της Ορθοδοξίας και της Ορθοπιστίας είναι «μερίς» μόνον των σωζομένων» (πρβλ 7^{ος} κανών Β΄ Οικουμ. Συνόδου).

Παναληθές είναι το Ευαγγέλιον του αγίου Αποστόλου: «σωτηρία εν αγιασμώ και πίστει αληθείας» (Β΄ Θεσ. 2,13). Η θεανθρωπίνη πίστις είναι η πίστις της Αληθείας. Η Ουσία αυτής της πίστεως είναι η Αλήθεια, είναι η μόνη Παναλήθεια, δηλαδή ο Θεάνθρωπος Χριστός. Η δε θεανθρωπίνη αγάπη είναι «η αγάπη της Αληθείας»(Β΄ Θεσ. 2,10). Η ουσία αυτής της αγάπης είναι η Παναλήθεια, δηλ. ο

Θεάνθρωπο Χριστός. Και αυτή η Πίστις και αυτή η Αγάπη είναι η καρδιά και η συνείδησις της Ορθοδόξου Εκκλησίας. **Πάντα ταύτα διεφυλάχθησαν αλώβητα μόνον εν τη αγιοπατερική Ορθοδοξία, περί της οποίας οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί είναι κεκλημένοι να μαρτυρούν αφόβως ενώπιον της Δύσεως και της ψευδοπίστεώς της και της ψευδοαγάπης της.**

Ιερά Μονή Τσελιέ 13/26 Νοεμβρίου 1974

*Συνιστά εαυτόν ταις αγίαις αποστολικαίς προσευχαίς
της Υμετέρας Πανιερότητος και των αγίων Πατέρων
της Ιεράς Συνόδου Αρχιερέων, ο ανάξιος
Αρχιμανδρίτης Ιουστίνος (Πόποβιτς)*

Πηγή: impantokratoros.gr